

Arrest

nr. 250 875 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Hilde VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 1 maart 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2021 wordt beslist tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt op 4 maart 2021 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en luidt als volgt:

« DECISION DE RECONDUITE A LA FRONTIERE ET MAINTIEN DANS UN LIEU DETERMINE EN VUE D'UN TRANSFERT VERS L'ETAT MEMBRE RESPONSABLE

En application de l'article 51/5, § 4, alinéa 2 et 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est décidé que :

Monsieur :

nom : A. A.

prénom : A.

date de naissance : 05.01.1993

lieu de naissance : Saraqib

nationalité : Syrie (Rép. arabe)

Alias : A. A., né le 05.01.1993 – Syrie

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127bis om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (Cyprus), op basis van het Dublinakkoord van 10.11.2020, uit te voeren.

est reconduit à la frontière de l'état membre responsable et est maintenu à 127bis afin de procéder à l'éloignement effectif du territoire et au transfert vers l'Etat membre responsable (Chypre), ceci sur base de l'Accord Dublin en date du 10.11.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek::

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 01.12.2020, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.11.2020.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van (10.02.2021) geen andere elementen aan.

Op 01.10.2020 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 27.11.2020 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 01.12.2020 aan betrokkene betekend.

Die beslissing houdt geen schending van artikel 3 EVRM in. Om tot een schending van dat artikel te kunnen besluiten, dient de betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Cyprus een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De betrokkene zal teruggeleid moeten worden naar Cyprus die verantwoordelijk is voor de betrokkene in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene zal in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, zonder nieuwe beslissing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijdse erkenning tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens

om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart dat hij een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft omdat zijn drie broers op het Belgisch grondgebied verblijft.

In dit opzicht merken we op dat de artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming oplegt aan de lidstaat, waar een gezinslid reeds internationale bescherming geniet of waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft.

De broers die in België verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, g) van Verordening 604/2013, noch als een familielid in de zin van artikel 2, h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing.

Bijgevolg kan dit geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Deze beslissing houdt geen schending van artikel 8 EVRM in.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het feit dat Cyprus een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM in.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

MOTIF DE LA RECONDUITE A LA FRONTIERE

En application de l'article 51/5, §4, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière de l'état membre responsable.

Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

L'intéressé n'a pas respecté le délai de retour volontaire (annexe 26 quater). La décision lui a été notifiée le 01.12.2020 avec un délai de 10 jours.

L'évaluation de la violation de l'article 3 de la CEDH en ce qui concerne le transfert vers l'État membre responsable a déjà été effectué dans la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) du 27.11.2020.

L'intéressé ne fait valoir aucun autre élément dans son droit d'être entendu du 10.02.2021.

Le 01.10.2020, l'intéressé a introduit une demande d'asile. Le 27.11.2020, la Belgique a pris une décision de refus de séjour avec un ordre de quitter le territoire, valable 10 jours (annexe 26quater). Cette décision a été notifiée le 01.12.2020 à l'intéressé.

Cette décision en constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH. En effet, pour pouvoir conclure à une violation de cet article, l'intéressé doit démontrer qu'il existe des motifs sérieux et graves de supposer que, dans le pays dans lequel il peut être reconduit, il encourt un risque sérieux et actuel d'être exposé à de la torture ou à des traitements ou peines inhumains ou dégradants. La simple allégation d'une violation supposée de l'article 3 de la CEDH ne peut suffire. Or l'intéressé doit être reconduit vers Chypre qui est responsable de l'intéressé selon le règlement UE 604/2013. L'intéressé ne sera en aucun cas reconduit dans son pays d'origine, sauf nouvelle décision.

Notons que la Cour de Justice de l'Union européenne dans son arrêt du 21.12.2011 (affaires conjointes C-411/10 et C- 493/10) reconnaît que dans le cadre du régime d'asile européen on peut supposer que tous les Etats membres respectent le droits fondamentaux, en ce compris ceux de la Convention de Genève de 1951 et la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme (CEDG), ainsi que

la reconnaissance mutuelle entre Etats de ces principes. Partant, les Etats membres sont supposés respecter le principe de non-refoulement et les obligations découlant des Traités précités.

Les règlements 343/2003 et 604/2013 ont été mis en place dans ce contexte afin de déterminer l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale, ce qui implique que le choix propre du demandeur est exclu. La simple appréciation d'un Etat membre par le demandeur, ou son souhait de rester dans un Etat membre de son choix ne peut donc pas justifier l'application de la clause de souveraineté du Règlement 604/2013.

L'intéressé déclare avoir demandé l'asile en Belgique suite à la présence de ses trois frères sur le territoire belge.

A cet égard, notons que les articles 9 et 10 du règlement 604/2013 impose la responsabilité de la demande d'asile à l'Etat membre où un membre de la famille bénéficie déjà d'une protection internationale ou celui où un membre de la famille est demandeur d'une protection internationale.

Néanmoins, les frères résidant en Belgique ne peuvent être considérés comme des membres de la famille au sens de l'article 2, g) du Règlement 604/2013, ni comme des proches au sens de l'article 2, h) de ce même règlement. Ces règles ne sont donc pas d'applications.

Par conséquent, cet élément ne peut donc pas justifier l'application de la clause de souveraineté du Règlement 604/2013.

Cette décision ne constitue pas une violation de l'article 8 CEDH.

Le dossier administratif de l'intéressé ne contient aucun document médical de nature à étayer l'existence de problèmes de santé, la nécessité d'un traitement ou d'un suivi ou l'existence d'une incapacité à voyager. De plus, l'intéressé n'a à ce jour introduit aucune demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ;

Eu égard au fait que Chypre est un Etat membre de l'Union Européenne qui dispose d'une infrastructure médicale de qualité et d'un corps médical compétent, l'intéressé pourrait, le cas échéant, demander en tant que candidat réfugié à y bénéficier des soins de santé dont il aurait besoin. De plus, les Etats-membres de l'Union sont soumis à l'application de la directive 2013/33/UE établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) et qu'en vertu notamment des articles 17 et 19 de ladite directive, les autorités sont tenues d'octroyer à l'intéressé les soins médicaux nécessaires.

En outre, des conditions de traitement moins favorables à Chypre qu'en Belgique ne constituent pas selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme une violation de l'article 3 de la CEDH. En effet l'article 3 de la CEDH ne garantit pas le droit de rester sur le territoire d'un Etat uniquement parce que cet Etat peut garantir de meilleurs soins médicaux que le pays d'origine, et que les circonstances mêmes de l'éloignement influencent l'état de santé ou l'espérance de vie de l'étranger. Ces éléments ne suffisent pas à constituer une violation des dispositions de cette convention. Ce n'est que dans des cas très exceptionnels où des raisons humanitaires s'opposent à un éloignement forcé qu'une violation de l'article 3 de la Convention Européenne est en cause ; ce dont il ne semble pas être le cas ici (Voir en ce sens N. c. Royaume-Uni, CEDH du 27 mai 2008 n° 26565/05).

Par conséquent, cet élément ne peut donc pas justifier l'application de la clause de souveraineté du Règlement 604/2013.

Cette décision ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

Afin d'assurer le transfert vers l'état membre responsable, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière de l'état membre responsable.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A. A., né le 05.01.1993 – Syrie

- 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene werd op de hoogte gebracht dat zijn verzoek op internationale bescherming in België werd afgesloten en dat Cyprus de verantwoordelijke lidstaat is voor zijn verzoek. Betrokkene verblijft illegaal op het nationale grondgebied.

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2020 dat hem betekend werd op 01.12.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

MOTIF DE LA DECISION DE MAINTIEN

En application de l'article 51/5, §4, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de maintenir l'intéressé vu que la reconduite à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et ceci pour les faits suivants :

Il existe un risque de fuite dans le chef de l'intéressé :

- 2° L'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou refoulement.

L'intéressé cache sa véritable identité au moyen d'alias : A. A., né le °05.01.1993 – Syrie

- 3° L'intéressé n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités.

L'intéressé a été informé que sa demande de protection internationale en Belgique était clôturée et que Chypre est l'Etat-membre responsable de sa demande. L'intéressé se maintient en séjour illégal sur le territoire national.

- 4° L'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer à une mesure d'éloignement.

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire du 27.11.2020 qui lui a été notifié le 01.12.2020. Il n'a pas apporté la preuve qu'il a exécuté cette décision.

En exécution de cette décision, nous, J. S., attaché, délégué pour la Ministre des Affaires sociales et de la Santé publique et de l'Asile et de la Migration, prescrivons au Commissaire de Police/Chef de corps de la police de Mouscron et au responsable du centre fermé de 127bis de faire écrouer l'intéressé, A. A., au centre fermé 127bis à partir du 04.03.2021. »

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving (..) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bestreden akte, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In een enig middel wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de bijlage 26^{quater} van 27 november 2020 en dat zij aldus haar middel gericht tegen de bijlage 26^{quater} eveneens richt tegen de thans bestreden beslissing.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in uitvoering van artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet is genomen. Conform dit artikel kan de verwerende partij een verzoeker om internationale bescherming naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming terugleiden. Zoals de verzoekende partij correct aangeeft werd de bestreden beslissing getroffen in navolging van de bijlage 26^{quater} van 27 november 2020. Aangezien verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan voormelde beslissing wordt zij thans gedwongen teruggeleid naar Cyprus.

De Raad wijst er evenwel op dat hij bij arrest nr. 250 874 van 11 maart 2021 de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 27 november 2020 geschorst heeft.

De Raad oordeelde aangaande het ernstig middel: *“Er kan niet ernstig betwist worden dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België heeft ingediend conform de wettelijke bepalingen moet overgemaakt worden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die erover moet oordelen. De verwerende partij kan, gelet op de feitelijke ontwikkelingen waarbij het statuut van verzoekende partij als subsidiair beschermde in Cyprus aan het licht is gekomen, niet voorhouden dat geen hangend verzoek om internationale bescherming voorhanden is. Het is aan de bevoegde autoriteit, in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, om het verzoek tot internationale bescherming te beoordelen. Het vasthouden aan de motieven van de bestreden beslissing in kader van de Dublin III-verordening zonder dat haar verzoek tot internationale bescherming correct werd behandeld, houdt op het eerste gezicht dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. De schade die de tenuitvoerlegging van een foute beslissing teweegbrengt kan in casu niet betwist worden.”*

Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelde de Raad vast: *“Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt waar zij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar verzoek tot internationale bescherming niet correct behandeld ziet en een schending van artikel 3 EVRM derhalve dreigt.”*

Nu de thans bestreden beslissing zich volledig lieert aan de geschorste bijlage 26^{quater}, dringt ook de schorsing van deze beslissing zich op.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 1 maart 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER